

verbindingsbureau in Berlijn met een eigen kleine staf, een nòg fraaiere dienstauto, kansen op een luxueuze ambtswoning (een villa uit Joods bezit), een fonds voor geheime uitgaven ad 100.000 *Rm.* per maand en een vaste wedde van een kleine 4000 *Rm.* per maand – het waren alles privileges waar geen enkele ministeriële arbeid tegenover hoefde te staan: in een kabinet dat door Hitler nooit bijeengeroepen werd, was hij minister zonder portefeuille. Dat laatste kan hem, ijverig man als hij was, niet aangenaam geweest zijn. Het is dan ook denkbaar dat hij in de herfst van '39 met goede verwachtingen de nieuwe functie op zich nam waar wij in ons vorig hoofdstuk al melding van maakten: plaatsvervanger van Hans Frank, de in Krakau zetelende *Generalgouverneur* van wat nog van Polen restte; in datzelfde Krakau was Seyss-Inquart, toen Frank eind oktober benoemd werd, al een maand lang hoofd van de civiele afdeling der *Militärverwaltung* geweest.

Van eind september '39 tot midden mei '40 vertoefde hij dus in het *Generalgouvernement*: bijna acht maanden waarin een terreurregime tot ontwikkeling kwam zoals de Duitsers er zich in West-Europa later geen durfden permitteren. Van vele manifestaties van die terreur is Seyss-Inquart op de hoogte geweest. Wij moeten dit al aannemen op grond van de hoge functie die hij uitoefende, maar uit de schaarse stukken die bewaard gebleven zijn, rijst hetzelfde beeld op. De massale deportaties van Polen en Joden uit de door Duitsland geannexeerde delen van Polen waren hem bekend, zo ook de harde maatregelen die genomen werden om Poolse arbeiders te ronselen voor werk in Duitsland; hij was op de hoogte van de meedogenloze bestrijding van het ontlukende Poolse verzet en van de represailles die na elke Poolse verzetsdaad genomen werden; hij gaf, in afwezigheid van Frank, opdracht tot enkele van die represailles en daarbij vielen zoveel slachtoffers dat er zelfs protesten kwamen uit het Duitse bestuursapparaat; en het kon hem niet ontgaan dat de Poolse Joden aan verkommering blootgesteld werden. Dat laatste had trouwens zijn volledige instemming. Tijdens een dienstreis door Polen verklaarde hij eind november '39 in Warschau jegens de medewerkers van de Duitse gouverneur der vroegere Poolse hoofdstad:

'dass oberste Richtschnur bei der Durchführung der deutschen Verwaltung im Generalgouvernement lediglich das Interesse des Deutschen Reiches sein müsse. Es müsse eine harte und ein wandfreie Verwaltung das Gebiet der deutschen Wirtschaft nutzbar machen. Um sich vor übergrosser Milde zu bewahren, müsse man sich die Folgen des Hereinbruches des Polentums in den deutschen Raum vergegenwärtigen' –

en dat er geen zachtzinnigheid aan te pas kwam, bleek iets later op diezelfde dienstreis toen Seyss-Inquart in de buurt van Lublin een moerassig gebied te zien kreeg dat, zo vertelde hem de Duitse districts-gouverneur, een *Juden-*